

РЕШЕНИЕ

№ 26986

гр. София, 13.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 03.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8917** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.186 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на „ РИОР ХОЛИДЕЙС“ЕООД ГР. С. срещу Заповед за налагане на ПАМ № ФК-261-0203100/15.08.2024 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ- ГРАД Б., КЪМ ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ“ В ЦУ НА НАП.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на обжалваната заповед, като издадена при съществено нарушение на административно- производствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона, като срещу дружеството е издадено наказателно постановление за същото извършено нарушение на дата 14.08.2024 година , като административният орган не е съобразил Решение на СЕС от 4 май 2023 година по дело С-97/21 , коте не дописка за едно нарушение да се налагат две различни санкции по различен ред. Сочи се още , че в заповедта липсват конкретни мотиви и не е спазен принципът на съразмерност по чл.б от АПК. Иска се отмяна на заповедта и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващото дружество-„ РИОР ХОЛИДЕЙС“ЕООД редовно и своевременно призовано, се представлява от адвокат А., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването-Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна

дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- Б. редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Б., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 445/16.06.2023 година на Изпълнителни директор на НАП-гр. С. К. Н. К. е преназначен на длъжността Началник отдел в Главна дирекция“ Фискален контрол“ отдел „ Оперативни дейности“- Б. считано от 16.06.2023 година.

На 10.08.2024 година в 11.19 часа органи по приходите при ГД“ФК“ при ЦУ на НАП- [населено място] извършили проверка в обект, стопанисван от оспорващото дружество“ Риор Холидейс“ ЕООД и находящ се в к. к Слънчев бряг,[жк], №бб – и представляващ Хотел „ Риор“, при която констатирани, че в обекта при извършена контролна покупка на стойност- капаро за една нощувка на стойност 100 лева, заплатена в брой не е издадена фискална касова бележка от работещото фискално устройство в обекта модел DATECS O,-150 KL регистрирано в НАП, плащането е прието от лицето Г. М. Х. управител в търговския обект. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка от същата дата, подписан от органи по приходите, присъствали по време на извършване на проверката и от лицето Х..

На 04.08.2024 година срещу оспорващото дружество е съставен АУАН за извършено нарушение на нормата на чл.118,ал.1 ЗДДС, а на 15.08.2024 година въз основа на него е издадено Наказателно постановление № 783173- F781250, с което на оспорващото дружество е наложена имуществена санкция в размер на 1200 лева.

На 15.08.2024 година въз основа на установеното ответникът по оспорването издал оспорената заповед, с която наложил на „ Риор Холидейс“ЕООД [населено място] ПАМ запечатване на търговския обект и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186,ал.1,т.1,б.“а“от ЗДДС.

Заповедта е връчена на управителя на оспорващото дружество.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства , че наказателното постановление е отменено по съдебен ред с Решение, което не е влязло в сила.

С оглед на така установената фактическа обстановка ,Административен съд София- град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в срока по чл.149,ал.1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване. Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената заповед за налагане на ПАМ- № ФК- 261-0203100/15.08.2024 година на Началник отдел“ Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол при ЦУ на НАП- [населено място], представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове.При преценката,съдът следва да провери дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай, оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП- [населено място], на когото изрично като орган по приходите е предоставено правото да налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС. Наред с това, по силата на чл.7,ал.1,т.3 от ЗНАП, Началник отдел е посочен за орган по приходите. От приложените по делото доказателства е видно, че лицето К. К. е заемал длъжността- Началник отдел, Оперативни дейности “в Главна дирекция“ Фискален контрол“ при ЦУ на НАП-, отдел „ Оперативни дейности“- Б.. Нормата на чл.186,ал.3 от ЗДДС сочи, че налагането на ПАМ се извършва с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице,при което достатъчно е и без изрично овластяване на Началник отдел “Оперативни дейности“ в Главна дирекция “Фискален контрол“ по силата на закона същият да издаде заповед за налагане на ПАМ, защото той е орган по приходите съгласно нормата на чл.7,ал.1,т.3 от ЗНАП. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси,с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/,компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи,възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции.Най-често,компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер,предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първото основание за оспорване на административните актове-чл.146,т.1 АПК/.

Заповедта отговаря на изискванията за форма и съдържа предвидените в чл.59 АПК задължителни реквизити,с означение на правните основания по издаването и-чл.186,ал.1,г.1,б.”а” и чл.187 ,ал.4 от ЗДДС. Мотивирана е, като органът е посочил защо и въз основа на какво определя срока от 14 дни за запечатване на търговския обект. В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по [чл. 186, ал. 1 от ЗДДС](#) във връзка с определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#).В конкретния случай,на първо място органът, издал заповедта изрично е посочил и мотивирал защо определя този срок- взета е предвид тежестта на нарушението и последиците от същото, като издаването на съответен документ за всяка една извършена продажба е нормативно установено задължение на субектите, стопанисващи или управляващи търговски обекти, което следва да се изпълнява при съответните предпоставки, неотчитането на приходи от продажби пречатства контролната дейност на приходната администрация и не позволява да се установи фактически реализираният оборот от проверявания търговец, и предвид неспазването на реда за издаване на касова бележка и като бъдат преценени характерът на дейността, като с това свое поведение проверяваното лице накърнява обществения интерес и фискалната политика на държавата, тъй като не позволява да бъдат проверени извършените от него продажби и като последица се явява неправилното определяне на дължимите данъци, като срокът за налагане на

ПАМ е съразмерен с извършеното и съобразно превенцията за преустановяване на лошите практики в обекта, както и с необходимото време за създаване на нормална организация за отчитане дейността на търговеца и поради тази причина с оглед вида на вредата/ която се цели да се предотврати ПАМ, както и съобразно обстоятелствата, довели до нея/организацията, създадена в обекта, органът е посочил, че административният акт и неговото изпълнение не засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най- необходимото за целта, за която същият се издава. В този смисъл в заповедта органът е посочил мотиви защо запечатването на обекта е за този срок. Друг е въпросът дали този срок съответства на целта на закона, но така изложеното не може да доведе до липса на мотиви в посока не само определения срок , но и изобщо мотиви.

При издаването на заповедта, административният орган е спазил процесуално правните разпоредби на АПК- в посока събиране на доказателства за действителните показатели на Фискалното устройство и неотчитането на регистрирана продажба в търговския обект в размер на 100 лева от фискалното устройство, монтирано в обекта, обсъдил е събраните в хода на проверката доказателства/ и така по този начин е изпълнил вмененото му задължение да събере и оцени всички доказателства в хода на административното производство.

При издаване на заповедта са нарушени материално- правните разпоредби на ЗДДС.

Разпоредбата на чл.186,ал.1 от ЗДС изрично сочи, че ПАМ-Запечатване на обект за срок до 30 дни, се налага на лице независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, което не е изпълнило задължението си посочено в точка едно от същия текст. Налагането на ПАМ по силата на закона може да се налага наред със санкцията на лицето, налагана по административно-наказателен ред, а наред с това административ- ната отговорност е самостоятелна и независима от административно-наказателната на същото лице, защото двете отговорности/като вид юридическа отговорност/ са независими и самостоятелни такива и не се намират в отношение на поглъщане.ПАМ са различни от административните нарушения и от административните наказания. Административната принуда е психическо или физическо въздействие върху съзнанието и поведението на адресатите на административно-правната норма,тя е правова принуда/нормативно установена е/,вид държавна принуда и се реализира с индивидуални административни актове,които имат персонално определени адресати. ПАМ са действия по прилагането на диспозицията на административно-правната норма, а административните наказания-са действия по прилагане на нейната санкция, административните наказания се прилагат само при извършено административно-нарушение, а ПАМ и при опасност от нарушения и дори за предотвратяване на вредните последици от юридически събития/бедствия, епидемии и други/.Принудителните административни мерки имат временен характер и не са вид наказание, каквото е твърдението на процесуалния представител на оспорващото дружество.Настоящото производство е административно,а наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция,още повече,че от една страна,наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно- наказателно производство.От друга страна,административните наказания се налагат от изпълнителни органи,на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се

подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, макар и да представлява административна дейност, не може да обуслови наличие на преюдициалност между заповедта за налагане на ПАМ и наказателното постановление. Наказателното постановление не е административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно-наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност, а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На второ място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най-същественото за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно-наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове. На следващо място, при казаното по-горе, налагането на ПАМ по реда на чл.186 от ЗЗДС не обвързано от обстоятелството дали срещу нарушителя е издадено Наказателно постановление. Законодателят не е поставил изискване да има съответствие между отразеното в наказателното постановление и Заповедта за налагане на ПАМ. Наред с това, фактът, че към момента на подаване на жалбата не е бил съставен АУАН на оспорващото дружество, не може да доведе до незаконосъобразност на издадената заповед, тъй като законодателят не е предвидил като задължително условие за налагане на ПАМ съставянето на АУАН по реда на ЗАНН и ЗЗДС за извършеното нарушение и едва тогава да може органът да наложи ПАМ, респективно на това да е издадено

Наказателно постановление, още повече, че независимо от наложените глоби и имуществени санкции се налага ПАМ по реда на чл.186 от ЗДДС при наличието на визираните в тази норма предпоставки.

Административното производство се е развило в хода на проверка при извършана контролна покупка/ която според параграф 1,т.6 от ДР на НАРЕДБА № Н-18 ОТ 13 ДЕКЕМВРИ 2006 Г. ЗА РЕГИСТРИРАНЕ И ОТЧИТАНЕ НА ПРОДАЖБИ В ТЪРГОВСКИТЕ ОБЕКТИ ЧРЕЗ ФИСКАЛНИ УСТРОЙСТВА/е тази, която се извършва от или под контрола и наблюдението на органите на НАП и се документира с протокол за проверка; чрез контролната покупка се констатира спазването от лицата по [чл. 3](#) изискванията по тази наредба за регистриране на продажби на стоки или услуги с изискуемия документ за конкретния случай/ от страна на органи по приходите в обект-Хотел „ Риор“, находящ се в к.к. Слънчев бряг, стопанисван от оспорващото дружество. Проверката е способ за извършване на данъчно–осигурителен контрол по аргумент от разпоредбата на чл.110,ал.1 от ДОПК. Проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски.С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице.Проверката се извършва от органите по приходите,без да е необходимо изрично писмено възлагане. Правилата по [чл. 8](#) не се прилагат, когато е налице възлагане от изпълнителния директор или упълномощено от него лице.За резултата от проверката се съставя протокол, когато в закон не е предвиден актът, с който проверката трябва да завърши. По силата на алинея 6 на чл.110 от ДОПК,когато в закон не е предвидено друго, срокът за извършване на проверките не може да бъде по-дълъг от 6 месеца от датата на първото процесуално действие,което се удостоверява с протокол или връчено искане по [чл. 37, ал. 3](#). Ако 6-месечният срок се окаже недостатъчен,той може да бъде продължен до 6 месеца с резолюция на органа,възложил проверката. Когато за резултатите от проверката се съставя протокол, същият се предоставя на лицето в 7-дневен срок от извършването ѝ. От своя страна, органите по приходите, извършили проверката са отразили същата в Протокол за извършена проверка от същата дата, който е съставен на място, подписан е от органите по приходите и от управителя на обекта Г. Х.. Следва да се отбележи, че съгласно чл.50, ал.1 от ДОПК протоколът, съставен по установения ред и форма от орган по приходите или служител при изпълнение на правомощията му, е доказателство за извършените от и пред него действия и изявления и установените факти и обстоятелства.Протоколът за извършената проверка е съставен в писмена форма и е със съдържанието,посочено в нормата на чл.50,ал.2 от ДОПК- номер и датата на съставянето му, името и длъжността на органа, който го е съставил, и на органите, които са извършили действията, имената, адресите и качеството на лицата, които не са органи по приходите и са участвали или присъствали при извършване на действията, индивидуализиращите данни за проверяваното лице, датата и мястото на действията,времето, когато са започнали и завършили действията, извършените действия, установените факти и обстоятелства, събраните доказателства, направените искания, бележки и възражения,ако има такива, пред кой орган и в какъв срок могат да се обжалват действията, ако това е допустимо. Протоколът се подписва от органа, който го е съставил и от проверяваното лице, съответно от неговия представител или пълномощник, член на орган на управление, работник или служител, като се отбелязва в какво качество го подписва, и му се предоставя незабавно екземпляр от протокола, като екземпляр от протокола се предоставя на

проверяваното лице.

В конкретния случай, административният орган е посочил, че на дата 04.08.2023 година в 11,19 часа при извършена проверка в търговски обект- Хотел „ Риор“, находящ с в к. к. Слънчев бряг, [жк], стопанисван от „Риор Холидейс“ ЕООД при покупка на стойност 100 лева в брой капаро за нощувка, не е издадена касова бележка от фискално устройство своевременно, което е било в работещ режим, регистрирано по съответния ред. Положителният факт-издаване на фискална касова бележка за осъществена продажба в търговския обект следва да бъде установен и е в тежест на търговеца- задължено лице, а не на органа по приходите, тъй като липсата на издадена касова бележка е отрицателен факт. В конкретния случай, от доказателствата по делото е видно, че не е издадена касова бележка, който факт не се оспорва от оспорващото дружество.

Предпоставка за налагането на този вид ПАМ е наличието на административно нарушение, изразяващо се в неиздаване на фискална касова бележка (фискален бон) за извършена продажба на стока в търговски обект. Тежестта за доказване на това нарушение е на издателя на акта, а именно на Началник отдел „Оперативни дейности“. Съгласно [чл. 118, ал. 3 от ЗДДС](#) фискалната касова бележка е хартиен документ, регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство, от одобрен тип, в случая-електронен касов апарат с фискална памет (ЕКАФП). Издаването на такава фискална бележка е задължение на всяко лице, извършващо продажби на стоки или услуги в търговски обект по аргумент от чл. 25, ал. 1, т. 1 вр.с чл. 3, ал. 1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства.

Не се спори между страните, че в търговски обект-Хотел „ Риор“, стопанисван от оспорващото дружество е осъществявана търговска дейност и търговецът е бил задължен субект да издава касови бележки, а от там и неиздаването на такава безспорно е основание за налагане на ПАМ. За осъществяване състава на административното нарушение по [чл. 185, ал. 1 от ЗДДС](#) е необходимо да е установена причината за възникване на задължението за издаване на такъв бон, а именно осъществена продажба на стока или услуга в търговски обект на дата 04.08.2024 година. Легално определение на понятието “търговски обект “е дадено в параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС, според която "Търговски обект" е всяко място, помещение или съоръжение (например: маси, сергии и други подобни) на открито или под навеси, във или от което се извършват продажби на стоки или услуги, независимо че помещението или съоръжението може да служи същевременно и за други цели (например: офис, жилище или други подобни), да е част от притежаван недвижим имот (например: гараж, мазе, стая или други подобни) или да е производствен склад или превозно средство, от което се извършват продажби. От доказателствата по делото е установено, че оспорващото дружество е бил задължен субект да издаде фискална касова бележка във въпросния търговски обект за извършената от него продажба на стойност 100 лева, но касова бележка не е издадена за сумата от 100 лева при контролна покупка. **Редът за отчитане и регистриране на продажбите в търговските обекти е регламентиран в НАРЕДБА № Н-18 ОТ 13 ДЕКЕМВРИ 2006 Г. ЗА РЕГИСТРИРАНЕ И ОТЧИТАНЕ НА ПРОДАЖБИ В ТЪРГОВСКИТЕ ОБЕКТИ ЧРЕЗ ФИСКАЛНИ УСТРОЙСТВА.** В чл.3 от същата изрично е посочено, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги в или в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, освен когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик.

Легално определение на понятието фискално устройство е дадено в параграф 1, т.40 от ДР на ЗДДС, според която. "Фискално устройство" е устройство за регистриране и отчитане продажби на стоки или услуги чрез издаване на фискални касови бележки и за съхраняване на данни за регистрираните обороти във фискална памет. Видовете фискални устройства са-електронните касови апарати с фискална памет (ЕКАФП), фискалните принтери (ФПр), електронните системи с фискална памет (ЕСФП) за отчитане на оборотите от продажби на течни горива чрез одобрени по смисъла на Закона за измерванията средства за измерване на разход, фискалните устройства, вградени в автомати на самообслужване (ФУВАС).

От приложното поле на Наредбата са изключени лицата, които осъществяват дейностите, визирани в чл.4 от Наредбата, като не е задължено да регистрира извършваните от него продажби в търговски обект чрез ФУ/ИАСУТД лице, което извършва следните дейности: продажби във или от търговски обекти, специализирани само за вестници и списания; продажби на собствена и непреработена селскостопанска продукция от физически лица, които не са търговци по смисъла на Търговския закон, с изключение на продажби във или от търговски обекти в лицензираните стокови борси, тържища или пазар на производители по смисъла на Закона за стоковите борси и тържищата или закрити помещения, като магазин, склад или други подобни, продажби на билети, карти, абонаментни карти за превоз на пътници, когато издаването им е задължително съгласно нормативен акт, талони за паркиране в зоните за платено паркиране по смисъла на чл. 99, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, и на билети, фишове, талони и други удостоверителни знаци за участие в хазартни игри по смисъла на Закона за хазарта, които съдържат трайно вписана при отпечатването номинална стойност и най-малко два защитни елемента върху хартията и/или при печата и са отпечатани по реда на Наредбата за условията и реда за отпечатване и контрол върху ценни книжа, приета с Постановление № 289 на Министерския съвет от 1994 г изискването за трайно вписана при отпечатването номинална стойност не се отнася за бланкови билети за превоз на пътници, които се издават на химизирана хартия най-малко в два екземпляра - един за клиента и втори за лицето по чл. 3; продажби на самолетни билети, продажбата на вещи и извършването на услуги, свързани с осъществяването на религиозна, социална, образователна и здравна дейност от Българската православна църква и други регистрирани вероизповедания по Закона за вероизповеданията, дейност на наемодатели - физически лица, които не са търговци по смисъла на Търговския закон, включително отдаващите под наем складови помещения, упражняване на занаят по смисъла на Закона за занаятите, с изключение на автомонтърство и автосервизни услуги и при условие че лицата са занаятчии - пенсионери по инвалидност или за изслужено време и старост, които извършват услугите с личен труд и не са търговци по смисъла на Търговския закон, дейност на лица, упражняващи свободна професия, продажби във или от търговски обекти, намиращи се в населени места с брой на лицата с постоянен адрес под 300 души и разположени във високопланински и труднодостъпни места, с изключение на курортите, продажби, извършвани от чуждестранни юридически и физически лица по смисъла на Закона за корпоративното подоходно облагане и Закона за данъците върху доходите на физическите лица, които не са регистрирани по ЗДДС, по време на провеждане на международни мероприятия с краткотраен характер (изложения, панаири и други подобни), с изключение на мероприятия с развлекателен характер/ а доказателства, че търговецът попада в изключенията/ по делото не се съдържат. В чл.25 от Наредбата е посочено, че независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба

на лицата- по [чл. 3, ал. 1](#) - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#); по [чл. 3, ал. 2](#) - за всяко плащане, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#). Съгласно чл.25,ал.3 от Наредбата,фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането. Лицата по [чл. 3](#) са длъжни едновременно с получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка. При продажби по [чл. 3, ал. 8](#) фискалната касова бележка се визуализира на контролния дисплей на ФУВАС.

По аргумент от разпоредбата на чл.25,ал.4 от Наредбата фискалната касова бележка от ФУ или касовата бележка от ИАСУТД се издават в един екземпляр за клиента. Копие на всяка отпечатана бележка се съхранява на контролна лента на електронен носител (КЛЕН).Данни от всяка фискална касова бележка се предават автоматично от ФУ/ИАСУТД по дистанционната връзка към НАП съгласно [приложение № 17](#).

При така наличните доказателства е установено по безспорен начин осъществявана търговска дейност от страна на оспорващото дружество на посочената в заповедта дата 04.08.2024 година, която е основание за издаване на касова бележка за извършената продажба и в случая касовата бележка изобщо не е издадена. Но размерът на неотчетената продажба 100 лева е нисък, за да обуслови налагането на ПАМ за този дълъг период от 14 дни. Гаранция за защитата на държавния интерес е упражненото правомощие да се разпореди запечатването на търговския обект. Продължителността му е приета в заповедта за съразмерна на нарушението и целената превенция за преустановяването на неправомерната практика и това изисква установяването на факти,диференциращи конкретната неправомерна проява от типичните за тази категория случаи. Нарушение, което е първо констатирано за търговеца и съизмеряващо се с неиздаването на фискален бон за контролна покупка на стойност от 100 лева не разкрива потенциал сериозно да накърни бюджета от една страна и не обуславя еднозначно заключение за съществуването на трайно незаконосъобразно бездействие на стопанския субект-от друга. Налагането на ПАМ за този срок обаче не води до съответствие на ПАМ с целта на закона- да се преустановяват действия, които биха довели до извършване на нарушения и да се защити фискът от укриване и неотчитане на приходи, като такива в случая има. Налице е и несъразмерност на наложената ПАМ с твърдяното за извършено нарушение- констатирано е за първи път, а запечатването на обекта е за срок от 14 дни, а при казаното по-горе оцетяването на фиска или пък укриване на приходи дори и да има, то е в неголям размер, което да обуслови налагане на тази мярка и то в посочения срок от 14 дни, но това обстоятелство не може да обоснове определянето на този срок за запечатване на обекта. Извършването на нарушението за първи път означава, че то е инцидентно, а не системно и следователно, за постигането целта на закона е достатъчен и един по-кратък срок,а тъй като става въпрос за налагане на принудителна административна мярка,изразяваща се в ограничаване на гражданското субективно право на жалбоподателя да ползва търговския си обект и да извършва търговска дейност в него, то продължителността на това ограничение е част от самата принудителна административна мярка и не може да се приеме,че определянето на срока е предоставено изцяло на преценката на административния орган и не подлежи на съдебен контрол.В редица свои съдебни решения ВАС е приел, че излагането на мотиви в заповедта по [чл. 186, ал. 1 от ЗДДС](#) във връзка с определяне продължителността на срока на наложената ПАМ е

задължително, за да може да се извърши преценка за съответствието на акта с целта на закона в изпълнение изискването на [чл. 146, т. 5 от АПК](#). Нарушаването на принципа на съразмерност на наложената мярка с извършеното нарушение представлява именно такова несъответствие с целта на закона. В този смисъл е РЕШЕНИЕ № 14472 ОТ 22.12.2008 Г. ПО АДМ. Д. № 10286/2008 Г., I ОТД. НА ВАС.

Наред с това, е установено, че оспорващото дружество е санкционирано за неиздаването на касова бележка на стойност 100 лева на дата 15.08.2024 година с Наказателно постановление от 15.08.2024 година, с което му е наложена имуществена санкция на основание чл.185,ал.1 от ЗДДС в размер на 1200 лева. В РЕШЕНИЕ № 10999 ОТ 14.11.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 4256/2023 Г., VIII ОТД. НА ВАС е посочено, че с Решение на СЕС от 4 май 2023 г. по дело С-97/21 по отправено преюдициално запитване от Административен съд - Благоевград е постановено, че [член 273 от Директива 2006/112/ЕО](#) на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и [член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз](#) трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение. СЕС в т. 56 от Решението си посочва, че принципът на пропорционалност изисква кумулирането на процедури за търсене на отговорност и санкции да не превишава границите на онова, което е уместно и необходимо за постигане на легитимните цели, преследвани от приложимата правна уредба, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки, трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни спрямо поставените цели“. В случая безспорно са образувани две самостоятелни производства, като в хода на настоящето не е доказано спазване на принципа на съразмерност, което е основание за отмяна на акта. Обстоятелството, че дружеството е упражнило правото си на жалба по съдебен ред срещу издаденото Наказателно постановление, не води до извод, че е спазен принципът за съразмерност.

От всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че наложената ПАМ- запечатване на обект на оспорващото дружество за срок от 14 дни по реда на чл.186,ал.1,т.1,б.” а от ЗДДС е неправилно наложена, което от своя страна води до извод, че оспорената заповед не отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отмяната и.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна. В полза на оспорващото дружество следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, но преди да бъде определен техният размер, то съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано в последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. Оспорващото дружество е представлява от адвокат, като в Договора за правна защита и съдействие е договорена сума в размер на 1000 лева, платена в брой при подписването на договора. Съгласно чл.8,ал.3 (Нова - ДВ, бр. 84 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 88 от 2022 г.)

от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения -за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева и същото не е прекомерно, за да бъде редуцирано. Нещо повече- **В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година** на СЕС е посочено, че „ **Член 101, параграф 1 ДФЕС** във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) **Член 101, параграф 1 ДФЕС** във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) **Член 101, параграф 2 ДФЕС** във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В полза на оспорващото дружество следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 1050 лева- адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Вяска от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за налагане на ПАМ № ФК-261-0203100/15.08.2024 година на НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ- ГРАД Б., КЪМ ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ“ В ЦУ НА НАП.

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК ОТДЕЛ“ ОПЕРАТИВНИ ДЕЙНОСТИ- ГРАД Б., КЪМ ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ“ В ЦУ НА НАП ДА ЗАПЛАТИ НА„ РИОР ХОЛИДЕЙС“ЕООД ГР. С. СУМАТА ОТ 1050 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО , КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ФИСКАЛЕН КОНТРОЛ“ В ЦУ НА НАП.

На основание чл.138,ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211 от АПК.

СЪДИЯ: